

[Anker Lau.]

Det er altid svært at finde ud af, hvad der er årsag, og hvad der er virkning. Jeg tror aldrig, vi bliver enige om, om det var lønnen eller priserne, der først begyndte at stige. Og det forandrer i og for sig heller ikke det rent faktiske forhold, for de priser, der kommer til os udefra, kan vi i alt fald ikke ændre noget ved, og man bør heller ikke af den grund ændre de hjemlige forhold, for så indtræder den skævhed i tilbud og efterspørgsel, som jeg omtalte.

Må jeg med hensyn til liberaliseringen sige, at det dog vist er meget små tal, der her kan være tale om; når man ser bort fra deponeringsordningens bortfald og det, den rent formelt betød, så er det meget lidt. Jeg er glad for det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard's udtalelser i dag, fordi han netop mindede om sidste behandling af vareforsyningsloven, hvor vi var stærkt inde på, at liberaliseringen med hensyn til færdigvarer burde fortsætte netop for at bringe konkurrence og hindre prisstigninger, og vort forslag dengang gik ud på, at regeringen skulle fortsætte liberaliseringen op til 90 pct. Dette kunne vi ikke få gennemført, men det radikale venstre fik et mere eller mindre halvvejs løfte om, at man i vareforsyningsudvalget skulle gennemgå de bundne lister for at finde frem til en fortsættelse. Jeg beklager, at man ikke har været i stand til at få dette arbejde til at rulle af; man har drøftet det en enkelt gang, men der er aldrig kommet noget ud af det. Det stemmer da også med det, jeg sagde dengang, at jeg ikke troede, der kom så meget ud af det. Det var dette høje ting, der dengang burde have truffet beslutningen. Men intet er for sent, og vi vil når som helst være mere end villige til at deltage i en overvejelse heraf.

I anledning af at den højtærede minister mente, at jeg havde udtrykt mig således, at jeg anså situationen for gunstig, må jeg måske med den højtærede formands tilladelse citere mig selv fra første gang, jeg havde ordet. Jeg sagde:

„Der er ikke krig i verden, der er ikke nød i landet, og regeringen har dog indtil i dag rost sig af, at valutabalancen langsomt forbedres. Omslaget i dag kan jo nok mane til eftertanke.“

Og så kom jeg ind på hele den betragt-

ning vedrørende inflationen, som var baggrunden for mit indlæg. Jeg kan ikke tro, at der heri lå nogen egentlig tilkendegivelse af, at situationen på alle områder er gunstig.

Løvrigt forstår jeg ikke ministerens saglige begrundelse, heller ikke efter ministerens sidste indlæg her. Jeg må tilstå, at begrundelsen havde for mig mere et politisk end et sagligt indhold, og det må vi naturligvis tage til efterretning.

Om det dagsordensforslag, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen har fremsat, kun dette, at det er ikke første gang, vi er i næsten nøjagtig den samme situation. Det er et spørgsmål, der interesserer tinget meget. Mit parti har ikke noget medansvar for omsætningsafgiftens indførelse i sin tid, og der er så sent som i dag af retsforbundet fremsat forslag om at ophæve denne afgift. Hvad jeg lægger mere vægt på, er, at der er nedsat et udvalg, som arbejder med denne sag, og jeg finder ingen grund til nu at gribe ind i dets saglige behandling. Derfor kan vi ikke stemme for den foreslåede dagsorden.

Thorkil Kristensen: Den højtærede handelsminister sagde, at det lød, som om jeg havde glemmt, at arbejderne havde nedstemt mæglingsforslaget. Det har jeg naturligvis ikke glemmt. Det var derfor, vi i sidste uge måtte tilbringe den lange nat herinde, og det er vel strengt taget også derfor, vi nu fører denne debat, så det er jeg fuldkommen klar over. Det lød imidlertid for mig, som om den højtærede minister havde glemmt at tænke over, hvad det var for en farlig udtalelse, hun dør fremsatte. Ræsonnementet er nemlig dette, at fordi arbejderne har stemt mæglingsforslaget ned, skal nu folketinget gennemføre en ændring af vor lovgivning, som ensidigt er i arbejderens favør og i den anden parts uaf favør. Det er nemlig det, det går ud på, når det i forslaget om ændringer i monopolloven hedder, at virksomhederne eventuelt skal bære de indtrufne lønstigninger. Jeg vil gerne spørge den højtærede minister: Mener ministeren, der havde nedstemt mæglingsforslaget, skulle vi her i tinget have vedtaget et par love til gunst for arbejdsgiverne? Det kan blive nogle interessante konsekvenser, vi så kan komme ud i. Hvis det bliver en almindelig regel, at folketinget skal vedtage en trøst-